

Arrest

nr. 213 657 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2 A
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken,
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2016 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 februari 2018 wordt beslist dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 12 februari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.02.2016 werd ingediend door:

K., S. F. (R.R.: ...)

nationaliteit: Pakistan

geboren te M. op (...)1981

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweerd dat het voor haar onmogelijk zou zijn terug te keren naar het land van herkomst, haar leven daar in gevaar is, ze verklaard ook wanneer iemand geen beroep kan doen op het statuut van politiek vluchteling daarom niet zonder gevaar voor haar leven kan terugkeren naar haar land van herkomst. Betrokkene laat na dit verder te specificeren. Het blijft een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid .

De overige aangehaalde elementen (ze zou gehuwd zijn met de heer S. H.) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster vraagt om de zaak met rolnummer RvV 216 389 en de onderhavige zaak met rolnummer RvV 217 725 samen te voegen overeenkomstig artikel 26 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij stelt dat de zaak met rolnummer RvV 216 389 het bevel om het grondgebied te verlaten betreft dat werd getroffen in het verlengde van de thans bestreden beslissing.

In casu is echter geen sprake van verknochte zaken in de zin van artikel 39/15 van de vreemdelingenwet of in de zin van artikel 26 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat, in het belang van een goede rechtsbedeling, degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering, een afzonderlijk geding dient aan te spannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat *in casu* de administratieve beslissing waarvan in de onderhavige zaak de vernietiging wordt gevraagd het resultaat is van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, terwijl de beslissing in de zaak met rolnummer RvV 216 389 een bevel om het grondgebied te verlaten betreft dat een politie maatregel uitmaakt en dat gestoeld is op artikel 7 van de vreemdelingenwet. Deze beslissingen vertonen derhalve geen voldoende samenhang derwijze dat het nodig zou zijn om de ertegen gerichte beroepen in één enkel arrest te beslechten.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht (*“l’erreur manifeste d’appréciation, de contradiction dans les motifs”*). De verzoekster beroept zich tevens op de onbevoegdheid van de steller van de bestreden akte.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“7.1. 1ère Branche

De l’acte attaqué remis par la requérante il ressort que ni le nom de l’attaché, ni sa signature n’apparaissent sur l’acte de sorte qu’il est impossible de savoir qui a pris la décision attaquée et si cette personne était compétente pour prendre ledit acte.

L’article 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs précise que la « motivation exige consiste en l’indication, dans l’acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

La motivation devant être pertinente en fait et en droit, celle en droit étant manquante en l’absence d’auteur compétent, elle entraîne la nullité de l’acte en raison de l’incompétence de l’auteur de l’acte et du défaut de motivation qui en résulte.

7.2. 2ème Branche

Par ailleurs, la vie familiale et la situation médicale de la partie requérante font clairement partie des éléments de nature à militer en défaveur de la décision prise ou, éventuellement, à influencer sur son contenu. En effet la partie adverse est informée du fait que la requérante est atteinte d’une maladie auto-immune et suivie médicalement en Belgique. Il n’est pas contesté que lesdits médicaments sont indisponibles dans son pays d’origine.

Ordonner le retour de la requérante alors qu’elle souffre d’une maladie auto-immune lourde peut constituer une violation de l’article 3 de la CEDH. Maladie dont la partie adverse avait connaissance au moment de la prise de décision. La partie requérante en n’effectuant pas de contrôle de proportionnalité et en ne vérifiant pas si la mesure envisagée portait atteinte à l’article 3 de la CEDH a violé ledit principe et ledit article. En outre la poursuite de son traitement médical, constitue une circonstance exceptionnelle. Même si la circonstance exceptionnelle est formulée de manière maladroite en terme de demande 9 bis, le risque de mort est clairement évoqué dans celle-ci. La maladie de la requérante et le suivi de son traitement, ce dont la partie adverse avait connaissance au moment de la prise de sa décision, rendent particulièrement difficile le retour de la requérante dans son pays d’origine afin d’obtenir une demande de séjour.

En estimant que la partie requérante ne justifie pas de circonstances exceptionnelles en l’espèce, la partie adverse viole les dispositions visées au moyen.

7.3. 3ème Branche

Lorsqu’un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, votre conseil examine d’abord s’il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d’examiner s’il y est porté atteinte par l’acte attaqué. Quant à l’appréciation de l’existence ou non d’une vie privée et/ou familiale, votre conseil doit se placer au moment où l’acte attaqué a été pris¹.

24. L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit.

La notion de vie privée n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de vie privée est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive³. L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Ensuite, votre Conseil doit examiner s'il y a violation de la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, comme en l'espèce, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas de violation et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale⁴. Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH.

En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans l'hypothèse susmentionnée, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant.

L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays.

En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux⁸. L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique, d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980, d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte.

Enfin, il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que le lien familial entre des conjoints ou des partenaires doit être présumé.

En l'occurrence, il importe de rappeler qu'il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que le lien familial entre des partenaires, ainsi qu'entre parents et enfants mineurs est supposé.

En l'espèce, votre Conseil observera que le lien familial entre la partie requérante et son époux partenaire n'est pas formellement contesté par la partie défenderesse. L'existence d'une vie familiale dans leur chef peut donc être présumée.

Or, la partie adverse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'ordre de quitter le territoire attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques.

internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence.

Or, force est de constater qu'il ne ressort nullement de la motivation de l'ordre de quitter le territoire querellé que la partie défenderesse a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte, ni qu'elle a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la vie familiale de la partie requérante en Belgique.

Compte tenu de ce qui précède, le la partie requérante estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre l'ordre de quitter le territoire querellé, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à cet égard."

3.1. In een eerste middelenonderdeel betoogt de verzoekster dat de in de akte die haar werd betekend, noch de naam van de attaché, noch haar handtekening vermeldt. Zij meent dat het bijgevolg niet mogelijk is om te controleren of de bestreden beslissing door een bevoegde persoon werd getroffen. De verzoekster lijdt hieruit tevens een schending af van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekster enkel de bijlage van de bestreden beslissing, en niet de eigenlijke beslissing zelf, voor ontvangst heeft afgetekend. Dit blijkt tevens uit het bij het verzoekschrift gevoegde afschrift (stuk 1), waarop uitdrukkelijk en in vetdruk staat vermeld: "*Bijlage*". In het administratief dossier bevindt zich wel degelijk de bestreden beslissing van 2 februari 2018 waarin wordt gesteld dat verzoeksters aanvraag *d.d.* 4 februari 2016 om machtiging tot verblijf onontvankelijk is en waarin voor de motieven wordt verwezen naar de bijlage die door de verzoekster blijkbaar voor ontvangst werd getekend. Op de eigenlijke bestreden beslissing van 2 februari 2018 staat wel degelijk de naam, de graad en de handtekening van de persoon die deze beslissing, voor de bevoegde staatssecretaris heeft genomen. Het betreft mevr. P. D., administratief assistent bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij werd blijkens de stukken van het administratief dossier op 26 juni 2015 door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aangesteld om de bevoegdheden uit te oefenen die gedelegeerd worden aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van attaché uitoefenen.

Het lijdt dus geen twijfel dat de bestreden beslissing wel degelijk een handtekening draagt en werd genomen door P. D., wiens bevoegdheid niet wordt betwist in het verzoekschrift. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat uit het administratief dossier, waarvan de verzoekster inzage kon vragen, blijkt dat de bestreden beslissing effectief is ondertekend door P. D., administratief assistent en door de directeur-generaal aangesteld om de bevoegdheden uit te oefenen die zijn geregeld in artikel 6, §1, van het ministerieel besluit van 19 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit). Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat een administratief assistent, die overeenkomstig artikel 6, §2, van het delegatiebesluit, werd aangesteld om beslissingen te nemen die door artikel 6, §1, van datzelfde besluit worden toevertrouwd aan personen die minstens de graad van attaché uitoefenen, bevoegd is tot het nemen van beslissingen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het gegeven dat de akte van kennisgeving niet de naam, graad en handtekening van de beslissingnemer bevat, kan voorts niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zelf leiden. Een gebrek in de betekening heeft immers geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf (RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

In de mate dat de verzoekster nog meent dat de formele motiveringsplicht is geschonden (*cf.* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet), merkt de Raad nog op dat de vermelding van en de handtekening van de steller van de akte, geen uitstaans hebben met de redenen, in feite en in rechte, waarop de beslissing steunt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de

motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Met het betoog omtrent het gebrek aan vermelding van de steller van de akte wordt dan ook geen schending aangetoond van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middelenonderdeel is bijgevolg, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middelenonderdeel voert de verzoekster aan dat haar medische situatie (auto-immuunziekte) en het gebrek aan aangepaste medicatie in het land van herkomst een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De verzoekster stelt dat artikel 3 van het EVRM is geschonden door de terugkeer te bevelen en meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagelaten heeft om ter zake een evenredigheidsstoetsing door te voeren, terwijl hij nochtans op de hoogte was van haar medische problematiek. Zij besluit dat de in de aanhef van het middel genoemde bepalingen zijn geschonden.

3.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen [moet] bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat verzoeksters betoog, in het tweede middelenonderdeel, geen verband houdt met de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, noch met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster laat na om in haar tweede middelenonderdeel uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen, die wel concreet worden uitgewerkt in het eerste en het derde middelenonderdeel, door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

In de mate dat de verzoekster nog een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet erop worden gewezen dat de thans bestreden beslissing enkel de onontvankelijkheid betreft van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op zich legt deze beslissing dus geen terugkeerverplichting op. De kritiek dat artikel 3 van het EVRM is geschonden door de terugkeer te bevelen naar het land van herkomst, is dan ook niet gericht tegen de bestreden beslissing en de verzoekster laat na om uiteen te zetten hoe de thans bestreden beslissing, dit is een loutere onontvankelijkheidsbeslissing, artikel 3 van het EVRM zou schenden.

Het tweede middelenonderdeel is derhalve, in de hierboven aangegeven mate, onontvankelijk.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ook het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Om de aangevoerde schending van de bovengenoemde beginselen van behoorlijk bestuur te beoordelen, moet de Raad de uitgedrukte motieven van de bestreden beslissing toetsen aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetbepalingen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden berust derhalve volledig bij de aanvrager. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft in het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan ook geen verdere verplichting dan te onderzoeken en te motiveren inzake de daadwerkelijk in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden. Het komt de gemachtigde niet toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om in het dossier van de betrokkene zelf op zoek te gaan naar elementen die mogelijks een buitengewone omstandigheid zouden kunnen uitmaken. Ook dient de gemachtigde, wanneer hij besluit tot de ontvankelijkheid van de aanvraag, niet concreet in te gaan op de elementen die ten gronde worden aangehaald om te argumenteren voor de toekenning van een verblijfsmachtiging.

De Raad stelt vast dat de verzoekster, in haar verblijfsaanvraag van 4 februari 2016, omtrent de buitengewone omstandigheden slechts het volgende heeft aangebracht:

“Mijn cliënte kan deze aanvraag niet vanuit Pakistan doen, maar is verplicht deze vanuit België tot u te richten.

Het is voor haar onmogelijk om terug te keren naar Pakistan, omdat haar leven aldaar in gevaar is.

Het is niet omdat iemand volgens de Belgische instanties geen beroep kan doen op het statuut van politiek vluchteling, dat hij zonder gevaar voor eigen leven terug naar zijn eigen land zou kunnen keren.”

Het blijkt dan ook dat de verzoekster in haar aanvraag geen zins haar familiale situatie, noch haar medische problematiek en het beweerd gebrek aan medicatie in het land van herkomst naar voor heeft gebracht als elementen die haar zouden verhinderen om de aanvraag in te dienen vanuit haar land van herkomst. De verzoekster kon, gelet op hetgeen voorafgaat en gelet op het feit dat de bewijslast ter zake op haarzelf rust, dan ook niet verwachten dat de gemachtigde hiermee rekening zou houden en dat hij ter zake een onderzoek zou voeren. Gelet op de zeer beperkte argumentatie in de verblijfsaanvraag, komt het dan ook niet onjuist, noch kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde zich ertoe heeft beperkt tot het volgende: *“Betrokkene beweerd(sic) dat het voor haar onmogelijk zou zijn terug te keren naar het land van herkomst, haar leven daar in gevaar is, ze verklaard ook wanneer iemand geen beroep kan doen op het statuut van politiek vluchteling daarom niet zonder gevaar voor haar leven kan terugkeren naar haar land van herkomst. Betrokkene laat na dit verder te specificeren. Het blijft een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid”*.

In de mate dat de verzoekster, met de nieuwe argumenten omtrent haar gezondheidsproblemen en de behandeling in het land van herkomst, de Raad ervan pogen te overtuigen dat zij zich wel degelijk in buitengewone omstandigheden bevindt, zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nodigt zij de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad is geen rechter in hoger beroep, en hij kan dus niet met volheid van bevoegdheid opnieuw over de aanvraag oordelen.

Het betoog van de verzoekster laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het tweede middelenonderdeel is derhalve, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. In een derde middelonderdeel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt evenwel op dat de verzoekster naar voor brengt dat artikel 8 van het EVRM is geschonden door het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij argumenteert met name als volgt: *“Or, la partie adverse ne pouvait ignorer qu’il existait des risques que la prise de l’ordre de quitter le territoire attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l’Etat belge, à savoir, l’article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence.*

Or, force est de constater qu’il ne ressort nullement de la motivation de l’ordre de quitter le territoire querellé que la partie défenderesse a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l’atteinte, ni qu’elle a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la vie familiale de la partie requérante en Belgique.

Compte tenu de ce qui précède, le la partie requérante estime que la partie défenderesse ne s’est pas livrée, en l’espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre l’ordre de quitter le territoire querellé, et que la violation invoquée de l’article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à cet égard.”

De kritiek dat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten strijdig is met de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, is vreemd aan de thans bestreden beslissing die geen dergelijk bevel inhoudt en die enkel de onontvankelijkheid betreft van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het derde middelenonderdeel niet gericht tegen de thans bestreden beslissing, doch wel tegen de op dezelfde datum aan de verzoekster ter kennis gebrachte beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en kan het om die reden niet leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

3.4. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE